

Τεμάντας Δεπτών 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τεμάντας Δεπτών 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 30 Ιανουαρίου 1894

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 8

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	φρ. 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α·Γ·ΔΑ, διήγημα Felice Venosta (τέλος). — ΠΑΙΔΙΚΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ, διήγημα G. Tiberio. — ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, Ο Φάρσω τὰ πανικοῦ πολέμου, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. — Τῇ ἀπόδοσει τὴν ὥμικοπούλου. — ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ. «Λήσεις καὶ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Ἄ! συνδρομαί: ἀποστέλλονται ἀπὸ εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῆν, γραμματοσήμων, γαρτονόμισμάτων, τοκομερίδων, συναλλαγμάτων κ.τ.ν.

A I A

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Τελοῦν]

Οι προῦχοντες τῷ αἰγυπτίῳ διαρρέουν τὰ ίμάτια των κούνην καὶ λυμένην, ἔκλαυσαν. "Απίδος καὶ τὸν ἐνεταφίασαν πουπῆ.

Τὸ πένθος διήρκεσεν ἐπὶ τινας ἡμέρας καὶ τότε μόνον ἐπαυσεν, ὅτε ὁ Ράμφις διεκόνωσεν ὃτι εὐρέθη διάδοχος τοῦ ἀποθανόντος θεοῦ. Εἰς πάντων τὰς καρδίας ἐιεψώλευσε τότε ἡ χαρά. τὸν κλαυθμὸν διεδέχθη ἡ φαιδρότης. Αἱ πανηγύρεις, αἴτινες ἐτελοῦντο, καθ' ἓν περίπτωσιν ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν τῆς ἀρχῆς, ἵσαν λίαν περιεργοί. Ο ἐκλεγθεὶς ἐφέρετο ἐν πομπῇ ὑπὸ τῶν ἰερέων εἰς Νειλούπολιν, ἔνθα ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλας ἡμέρας ἐτρέφετο καὶ ἐκαθαρίζετο. Αἱ ἄγαμοι γυναῖκες, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἔχαιρον τὸ προνόμιον νὰ τὸν ἐπισκέπτωνται, ἰστάμεναι ὅρθιαι πρὸ αὐτοῦ καὶ ὑψώνουσαι τὰ ἐνδύματα των, ὅπως δεῖξωσιν ὃτι οὐδὲν κρυπτὸν ὕφειλον δι' αὐτὸν νὰ ἔχωσι.

Παρελθουσῶν τῶν προλεχθεισῶν ἡμερῶν, ὁ θεός "Απις" ἐφέρετο ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς λέμβου εἰς Μέμφιδα, ἔνθα εὐρίσκετο ἡδη ἐτοίμη ἐπίχρυσος δι' αὐτὸν κατοικία. Παρηκολουθεῖτο ὑπὸ τῶν ιερέων, φερόντων ἀνὰ χεῖρας κλάδους θαλασσίου ἀψινθίας, ὑπὸ μιᾶς εἰκόνος, ἀπεικονίζουσης τὸν ἱδιον θεόν, ὑπὸ πληθύος τροφῶν καὶ δαμάλεων, προορισμένων διὰ τὰς ἀπολύτους αὐτοῦ ἀνάγκας.

Ἐπεστρώνοντο εἰς τὴν διάβασιν του πλατεῖς καὶ ὥραιοι τάπητες τῆς Τύρου, δὲ λαὸς ἐγονυπέτει ἀπέναντι αὐτοῦ. Αρωμα-

τικὰ διέχεια διέγεον πέριξ τὰς εὐωδίας τῶν καὶ διάρη ἀντήχει τιμητικῶν ὅμινων. Αἱ σικοδέσποιναι τῷ ἀφιέρουν τὴν κόμην τῶν τέλινων τῶν, καταθέτουσαι εἰς τὰς χεῖρας τῶν

τρεφόμενοι, ἀντεκαθίσταντο εὐχυμότατοι τροφὴν διὰ τὸν ἀνθρωπὸν, κατεσκεύαζον ἐξ αὐτῶν τροφὴν διὰ ἀνάγκην, δικλευάζων διὰ τοιχύτην ιεροσολίαν ἐτρωγεν αἰτὸν τὸν ιδίον. Ο Ιουδεαλῆς διηγεῖται ὅτι αἰγύπτιο τις

τοιχοστοιχούς λατρεῖεις, καὶ τοὺς κατεσκεύαζον μάντειον. Εἰτα ἐν διαγένεσι τοῦ θεοῦ τοῦ οὔτε τοῦ εὐχαριστῶν τὴν περιπέτειαν τοῦ θανάτου του ὥρχαν, ἡτις μετ' οὐ πολὺ ἡκολούθησεν.

Απεναντίκας ἔλειπε τὸν μακρόν τοῦ Εύδοξιού καὶ ὁ Αλέξανδρος, ὁ Αὔγουστος, Τίτος, ὁ Βεσσισιανός, ὁ Αδριανός, ὁ Σετιμο-Σεβέρος καὶ ἄλλοι αὐτοκράτορες Ρωμαῖοι διαφοροτρόπως προσεπάθουν νὰ τιμήσωσι τὴν θεότητα.

Ο Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ὅταν τὸ εἰωδλον τοῦτο ὑμνήθη διὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ Καμβύσου κατὰ τῶν Αιθιόπων καὶ Αιμωνίων ἐπεσκέφθη ὑπὸ τοῦ ιδίου Καμβύσου καὶ εὐρὼν εἰς τὴν θέσιν τοῦ θεοῦ παχύτατον μόσχον τὸν ἐπλήγωσε δι' ἔγχειριδίου εἰς τὸν ιδίον αὐτοῦ βωμόν, ἔνθα ἀπέθανεν, οἱ δὲ ιερεῖς του κρυφίως τὸν ἔθαψαν. Ο Βολταῖρος προσθέτει ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ "Απιδος", ὁ Καμβύσης τὸν ἐψησεν δλόκληρον εἰς ὄβελόν ἀλλὰ τοσαύτη ἥτο τὸ πρός τὸν ταῦρον τοῦτον εὐλάσθει, ὥστε οὐδὲν ζῶν ἐτόλμησε νὰ γευθῇ τὰ ὄστα του, ἐκτὸς τοῦ αἰγυπτίου κυνός, ὅστις μὴ ὅν τοσούτῳ ὑπερευλαβής, ἐφαγε κατὰ κόρον ἐκ τῆς βρώσεως. Καὶ ἐπειδὴ οἱ θεοὶ τῶν αἰγυπτίων, οὕτω κακῶς

Ο νέος αἰγύπτιος πατέα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τρομερῆς καταδίκης τοῦ ὀδηγήθη εἰς τὴν εἰρκτήν. Πάσα συγκοινωνία διεκόπη καὶ αὐταὶ εἰσέτι αἱ ὄλιγαι τροφαί, αἴτινες τῷ παρεχωροῦντο, παρεδίδοντο αὐτῷ ὑπὸ ἀφώνων δούλων, παρακίρως δὲ εἶχε φονευθῆ ἡθικῶς ὑπὸ τοῦ ιεροδικηστηρίου.

Οτε δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐνώπιον τῶν δημίων του ὁ Ραδαρές, κατετρύχετο ὑπὸ βαθυτάτης μονώσεως, παρὰ ποτὲ δὲ τότε δοκιμάζων τὰς βασάνους τῆς εἰρκτῆς του, ἔκλαιεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά του δὲν ἤταν δάκρυα ἀνανδρίας, ἀλλὰ παραμυθία ψυχῆς ἔγωνιώσης.

Ἐκλαίει διὰ τὴν "Αἰδά", διὰ τὸν πατέρα της, διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς φίλης πατρίδος καὶ τῆς γενεθλίου γῆς. Εστέναζε καὶ διὰ τὴν "Αιμέριδα" ή θλίψις, ἦν εἶδεν ἐζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς φροντιδός τῷ ἐδήλου πόσον σφοδρός θὰ ἦτο ὁ ἐλεγχος τῆς γυναικούς ἐκείνης ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ "Αἰδά" ὑπῆρχε πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του Ραδαρές.

Νὰ ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τι περὶ αὐτῆς!.. Εύρισκετο πλησίον του, ἐλὺν τῷ ἐπετρέπετο νὰ ἐκπνεύσωσιν ὅμοι ἐνηγκαλισμένοι εἰς ἐν μόνον ἐρωτικὸν σύμπλεγμα!

Όπόσην εύδαιμονίαν θὰ ἔδοκιμαζεν ἡ ψυχὴ του! πόσον γλυκὺς θὰ τῷ ἀπεκαθίστατο ὁ θάνατος!

Εἰς τὴν θέαν τοῦ τρομεροῦ θανάτου προσετίθετο ἄκρα ἀπομόνωσις!

Ἡ τελειότης τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος εἶχε φθάσει δι’ αὐτῶν εἰς τὸ κατακόρυφον!

Αἱ θύραι τῆς ἐρκτῆς του ἤνοιγοντο, ἐνῷ ὁ Ραδαμές προεπάθει νὰ παραμυθήσῃ ἑαυτόν, ἐπικαλούμενος τοῖς θεοῖς τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Ἀπόσπασμα στρατιωτῶν εἰσῆλθε μεταξὺ τούτων παρετηροῦντο ὅλιγον αἰχμάλωτοι καὶ τελευταῖον ἴερεὺς τις.

Οὗτος ἐπλησίασε τὸν Ραδαμές καὶ τῷ ἀφήρει τοὺς σφιγκτῆρας, οἵτινες ἔκρατουν τὸ ἀπεικόνισμα τοῦ Σκυραβίου (κανθάρου), διν εἰσέτι κατεῖχε, λέγων πρὸς αὐτὸν διτεῖναι ἀνάξιος νὰ ἀποθάνῃ μὲ τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρίας.

Ο κανθάρος ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ἀρρενούς γένους, τῆς πατρότητος καὶ ἑκείνης εἰσέτει τοῦ κόσμου, ἀπ’ ἐναντίας ὃ γὺψ ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ θήλεως φύλου καὶ τῆς μητρότητος. Φάνεται διτεῖναι οἱ Αἰγύπτιοι ἐσκέπτοντο διτεῖναι ὁ κανθάρος ὑπῆρξεν οὐσία (morta) τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, γονιμοποιούμενή ἐκ τῆς θερμότητος τοῦ ἥλιου καὶ τῆς ὑγρασίας τῆς γῆς, πρὸς ἣν οἱ πρώτοι ἀνθρώποι, ὑποκύψαντες εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀφιέρωσαν τὰς πρώτας αὐτῶν φροντίδας, καὶ τοῦτο ὑποθέτομεν ἐκ τινος ἴερογλυφικῆς ἐπιγραφῆς ἐπὶ τινος τάφου τῶν βασιλέων τῶν Θῆρων, κειμένου πρὸς δυσμάς. Υπῆρχεν ἐπίσης οὐσία τις νεκρωναστάσεως ἣν ἐπέθεντο ἐπὶ τοῦ στομάχου ὅλων σχεδὸν τὴν ἀποθηκνόντων ἀπεικόνισμα τοῦ ζώου τούτου ἢ ἐκ λίθου ἢ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἢ ἐκ κεράμεως, ἐπὶ τῆς ὅποιας ἦσαν ἔγλυψματα ἵερογλυφικὰ γράμματα ἢ θρησκευτικὰ εἰκόνες. Ο πτερόεις κανθάρος ἀπεικόνιζε τὴν ψυχήν. Ο Ἐλικνὸς ἀφηγεῖται διτεῖναι ὁ κανθάρος ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ ἀρρενούς γένους, οἱ Αἰγύπτιοι στρατιωταὶ ἐφερον δακτύλιον, ἐφ’ οὓς ἦτο ἐγκεχαραγμένη ἡ εἰών του ζώου τούτου, ὅποτε ἦτε ἐλεύσυν αὐτήν, ἀποβαλόντες τὴν μαλακότητα, ἐνηρύναντο τὴν ἀνδρίαν.

Ἐν τούτοις οἱ αἰχμάλωτοι τῷ ἀφήρουν τὰν ἄλλο κόσμημα τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν.

Ο Ραδαμές πάντα ταῦτα ὑφίστατο μετ’ ἀπαραδειγματίστου ὑπομονῆς.

Ἀφαιρεθέντος οὕτω αὐτῷ παντὸς στρατιωτικοῦ σημείου τῷ ἔρριψαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέγα μελανὸν κάλυμμα, εἴτα τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν μέγαν ναόν. Ιερεῖς τινὲς ἐκάθησαν πάρα τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ "Ισιδος, ὅστις συνέκειτο ἐκ παμπληθῶν σχημάτων καὶ συμβόλων. Ιέραξ, παριστῶν τὴν ψυχήν, ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ὁ κανθάρος ἡκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ στήθους. Ο φρίγιος ὕμνος ἀντήχει ἐν τῷ ναῷ.

Κοσμήτωρ τις, λευκὰ ἐνδεδυμένος καὶ μὲ ριπίδιον ἐκ πτερῶν στρουθοκαμήλου, ἀνέῳλεγεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ ἴερὸν πῦρ. Δύο ἔτεροι τὸν ἰσοήθουν, εἰς τῶν ὅποιων, κρατῶν μακρὰν ράβδον, ἀπεμάκρυνε τὸν λαὸν καὶ ὁ ἔτερος περιέστρεφε τὸ ισιακὸν Σεΐστρον, ἐνῷ ἄλλοι δύο εἰσέτι καθήμενοι μακρὰν

τοῦ βωμοῦ ἐπικιάνιζον εἶδός τι ἀσκαλίου.

Πλῆθος λαοῦ, πάσης ἡλικίας, τάξεως καὶ φύλου ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς δύο γραμμάτας εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Καὶ τινες μὲν ἔκρατουν κλάδους δένδρων, ἄλλος δὲ ἀνθοδέσμας καὶ ἄλλος στεφάνους ἐκ χόρτων ἢ ἐκ κολοκασίου.

"Αμα ἐφθασεν ὁ Ραδαμές, ἥρχισαν αἱ δηήσεις, διεκρουσῶν τῶν ὅποιων οὔτος ἐβάδισε πρὸς τὸ θυσιαστήριον ἀκολούθουμενος ὑπὸ τινῶν ὑπηρετῶν, ἐξ ὧν τινὲς ἐπέβαλλον σιωπήν, ἔτεροι δὲ διὰ σειστρῶν καὶ τυμβάλων ἐξέφερον σχρονικοὺς ἥγους.

Ο Ράμφις μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ θυσιαστηρίου ἐκτύπησε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ὃσει ἐπρόκειτο ν’ ἀφυπνίσῃ τὸν θεόν, διν τρὶς ἐπεκαλέσθη.

Πάραυτα ἤνοιξεν ἡ θύρα διὰ κρυφίου ἑλαστηρίου καὶ εἰσέδυσεν ἐν μέσῳ τῶν ἴερῶν ψιλμῶν καὶ θρησκευτικῶν ἥχων.

Κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρουσιάσθησαν αἱ προσφορὲς πρὸς τὸν θεόν καὶ ὁ καπὸς τοῦ λιβάνου ἐκάλυψε τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείς ἥρας ὁ Ράμφις ἐξῆλθε τοῦ θυσιαστηρίου ταῦτα ἀνθητὸν κατατάσκοπον.

— Ραδαμές, τῷ εἶπεν, διατάσκοπον... Θὰ φανῆι τείρμων δι’ ἐσέ. Τὸ θάνατόν σου θὰ περιθάλψῃ, ἐπὶ τοῦ τάφου σου θὰ περιπατήσῃ παρηγοροῦσά πνεῦμα αὐτοῦ..." Ήδη καταθήθη εἰς τὸ ὑπόγειον τὸ προσορισθέν σοι ὡς τάφος. Εἰσαι ἔτοιμος ν’ ἀποθάνῃς;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Ραδαμές μὲ σταθεράν φωνήν.

— "Εχεις νὰ εἴπης τίποτε;

— "Οχι.

— Απολύτως;

Ο Ραδαμές ὑπέβασε τὸν θυσιαστήριον εἰς δύο λησίσασαν τὸν καταπολεμούνταν τοῦ τάφου καὶ τοῦ πατρός του. Τὸ μελαγχόνιον αὐτοῦ κάλυψε τὸν προσεκάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Ούλαμός στρατιωτῶν περιεκύλωσε τὸν Ραδαμές πάντες οἱ παρεστῶτες ἀδάκρυσαν. Εἰς τις μέρος τοῦ οἰκοδομήματος ὑπῆρχε χάσμα, ἐνταῦθα ἐσταμάτισεν ἡ πένθιμος ἀκολουθήσῃ.

Οἱ δύο ιερεῖς ὥθησαν πρὸς αὐτὸν τὸν Ραδαμές καὶ πάραυτα ἐκύλησαν τὸν λίθον, ὅστις ὥρειλε διὰ παντὸς νὰ κλείσῃ τὸ ὑπόγειον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡκούσθη ὁξυτάτη κραυγὴ ἀντηχοῦσα εἰς τὸν ναὸν καὶ ταύτοχρόνως οἱ εὐσέβεις εἶδον πίπτουσαν ἐπὶ τῆς γῆς γυναικαὶ τινὰ κεκαλυμμένην. Δραμόντες δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἀνεγνώρισαν τὴν Ἀμνερίδα τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραώ, ἷτις ἐπεσε λιπόθυμος.

I'

Ο Ραδαμές ἐσταμάτησεν εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἐκείκαθησε καὶ ἐψιθύρισε:

— Κατέθην εἰς τὸν τάφον. Ο ἀπαίσιος

λίθος ἐκλείσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!... Δὲν θὰ ἴδω πλέον τὸ φῶς τῆς ημέρας, δὲν θὰ ἴω τὴν πατρίδα· ἀλλὰ μᾶλλον παντὸς ἀλλού τὴν Ἀιδάν μου!... Ποῦ ἄρα νὰ εύρισκεσαι, γλυκυτάτη κόρη;... Εἴθε τούλαχιστον νὰ ζήσῃς σὺ εύτυχεστέρα ἐμοῦ καὶ νὰ ἀγνοής τὴν τρομερὰν τύχην μου. Μέχρις δύτοι δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν!...

Στεναγμὸς διέκοψε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Ραδαμές.

Ἐκπληκτος ἡκροδέτο· διαταγμὸς ἐπανελήφθη, διαταγμὸς ἐγείρεται καὶ κατέρχεται ὁλίγας ἔτι βαθμίδας. Γυνή τις εύρισκετο ἐκεῖ ἐξηπλωμένη.

— Φάντασμα!... δραμα! ἀνέκραξεν, ἀλλ’ οχι! εἶναι μορφὴ ἀνθρώπινος. Θεέ!... ποῖον βλέπω! εἶναι ἡ Ἀιδάν!... Εἰσαι σύ, Ἀιδάν!...

— Ναι, Ραδαμές, εἶμαι ἔγω, ἀπήντησε δι’ ἀσθενοῦς φωνῆς νὰ νεδνις.

— Σὺ εἰς τὸν τάφον αὐτόν. Ἄλλα πῶς; ἡρώτησεν διατάσκοπον διατάσκοπον τοῦ θυσιαστηρίου καὶ καθίσας παρὰ τῷ λατρευομένῳ πλάσματι.

— Ή καρδία μου, διτεῖναι ἐκεῖθε τὴν τρομερὰν ταῦτα τοῦ θυσιαστηρίου ταῦτα ἀνθητὸν κατατάσκοπον, διτεῖναι ἐκεῖθε νὰ μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον διὰ νὰ ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας σου!... Κεκρυμμένη ἐῶ, μακρὰν παντὸς ἀνθρωπίνου βλέμματος, σὲ περιμένω πρὸ δύο ημερῶν...

— Άλλα πῶς ἡδυνήθης νὰ ἔλθῃς ἀποφέύγουσα τὰ βλέμματα τῶν ἔχθρων μας;

— Κεκλεισμένη εἰς σκοτεινὴν φυλακήν, μακρὰν σου καὶ τοῦ πατρός μου, πολὺ ὑπερφρεχεν δὲν ἔλασθον εἰδήσεις σου, προσεπάθησα δὲ νὰ καταπράων διὰ τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν δακρύων ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον εἶχον ἐμπιστευθῆ τὴν φρούρησίν μου. Προκεχωρημένος τὴν ἥλικιαν, πατήρ καὶ αὐτὸς κόρης, τὴν ὅποιαν εἶπεν εἰς τὴν φυλακὴν πολὺ τεθλιμμένος. Τὸν ἡρώτησα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Μοὶ εἶπεν διτεῖναι ὁ πατήρ μου δυστυχῶς ἀπέθανε τὴν πρωίσαν αἰρνιδίως, σχεδόν, ἐντὸς τῆς φυλακῆς του καὶ διτεῖναι διαταξθῆται τὰ ταφῆς ζῶν... Φαντάσθητε λοιπὸν τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς μου! Εἰς τὰ δάκρυα ἐζήτησα ἀναψυχῆν καὶ διὰ τὸν ματαίαν ἀπότερον· ἀλλην συνέλασθον ἴδεαν, σοὶ τὸ εἶπα· ἐζήτησα νὰ ἀποθάνω σιμά σου!...

— "Α! θεῖον πλάσμα! δὲν εἶσαι θυητή, ἀλλὰ θυγάτηρ θεοῦ, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμές περιπτυσσόμενος τὴν Ἀιδάν καὶ θωπεύων αὐτήν. Πόσον θεῖα μοὶ φάνεσαι εἰς τὴν θυσίαν σου, ἀλλ’ ἔξακολούθησον, σύζυγε. Οι λόγοι σου εἶναι βάλσαμον διὰ τὴν ψυχήν μου.

— Περιέμενον τὴν αὔριον διὰ νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν μου· διέρθησε τὴν ώρισμένην ώραν... Βρρίθην εἰς τοὺς πόδας του, τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ δείξῃ τὸ μέρος, εἰς τὸ δόποιον θὰ σὲ ἔκλεισον. Κατ’ ἀρχὰς προσεπάθησε διὰ παν-

τὸς μέσου νὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἐκ τοῦ προσχε-
διασθέντος σκοποῦ μου· ἀλλ' ἐν τῇ σταθερῷ
ἀποφάσει μου, ἐν τῇ ἀπειλῇ μου, ὅτι ἔξ
ἀσιτίας θὰ ἀποθάνω, ὁ γέρων μετὰ δακρύων
μοὶ εἰπεῖν:

» — "Ἄς συμβῆ εἰς ἑμὲ δ', τιδήποτε, δὲν
ἀνθίσταμαι πλέον εἰς τὰς παρακλήσεις σου.

» Μὲ ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἀνοίξας
τὴν φυλακὴν καὶ κλείσας πάλιν αὐτήν, μὲ
ώδηγησε διὰ πολλῶν μακρῶν διαδόμων
καὶ ὑπογείων, διδηγούντων εἰς τὸν ναόν.
"Ητο ἡ ὥρα, ἐν ᾧ τὸ οἰκοδόμημα ἦτο ἔρη-
μον· ἐν τῇ γωνίᾳ ὑπῆρχε χάσμα. Ἐδῶ μὲ
ἔφερεν διδηγός.

» — Ἰδού, μὲν εἰπεῖν, διάφορος, δστις αὐ-
ριον ἡ ἵσως μεθαύριον, θὰ ἔγκλείσῃ διὰ παν-
τὸς τὸν Ραδαμές. "Ἐχετε εἰσέτι τὴν μεγα-
λοψύχιαν νὰ κατέληθητε;

» — Ναί, ἀπήντησα εἰς τὸν γέροντα καὶ
ἐπροχώρησα πρὸς τὸ ὑπόγειον.

» — Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ,
κόρη μου, προτοῦ εἰσέλθετε.

» Συγκεκινημένος μὲ ἐνηγκαλίσθη· τὰ δά-
κρυα ἔρρεον κρουνηδὸν ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν
του καὶ μοὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ σύς:

» — Εἰσθε εἰσέτι εἰς καιρὸν νὰ μεταμε-
ληθῆτε, νὰ φύγετε, νὰ σ.αθῆτε, ἀν θέλητε!

» — "Ανευ αὐτοῦ δὲν θὰ τὸ πράξω ποτέ!
τῷ ἀπήντησα.

» Καὶ εἰχαριστοῦσα αὐτὸν δι' ὅσα πρὸς
χάριν μου ἔπρεψε, κατῆλθον μετὰ θάρρους
εἰς τὸν τάφον μου. Ὁ γέρων ἀπεμακρύνθη
κλαίων. Εἰρήνη εἴη μετ' αὐτοῦ.

— "Ἄχ, Ἀϊδά, νὰ ἔλθῃς ἐδῶ νὰ ἀπο-
θάνης καὶ νὰ ἀποθάνῃς δι' ἐμὲ εἰς τὸ ἄνθος
τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ὥραιότητος! . . . Ὁ
μέγας Θεός Ἀμυόρ σὲ ἔπλασε προσφιλῆ
δι' ἔρωτα καὶ ἐγὼ σὲ φονεύω, διότι πολὺ σὲ
ἡγάπησα! Ἀλλὰ σὺ δὲν πρέπει νὰ ἀπο-
θάνης εὕτω! . . . Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀνοίξω
τὸ περίφραγμα τοῦτο, θὰ φωνάξω νὰ σὲ
σώσωσιν! Τὸ ἀπαίτω, Ἀϊδά.

— Μάτην θὰ προσπαθήσῃς! Ραδαμές, οὐ
ἰερεῖς δὲν θὰ σὲ ἀκούσωσιν ἀπεναντίας θὰ
παραφυλάττωσι νὰ σφραγισθῇ δι λιθος σύ-
τως, ὥστε νὰ μὴ μένῃ πλέον ἐλπὶς εἰς τὸν
δεσμωτην νὰ τὸν ἀνεγείρῃ. "Ἄς σκεφθῶμεν
μαλλον νὰ ἀποθάνωμεν. Βλέπεις ἐκεῖ; . . .
Τὸ ἀγαθὸν τοῦ θανάτου πνεῦμα ἔρχεται
πρὸς ἡμᾶς λευκοφόρον, διὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ
εἰς τὴν σύράνιον βασιλείαν! . . . "Ανωθεν ἡμῶν
ἡ βασιλεία ἐκείνη ἀνοίγεται νὰ δεχθῇ τὰ
πνεύματά μας, ἐκεῖ παύει πᾶς στεναγμός,
καὶ θὰ ἀρχίσῃ δι' ἡμᾶς ἡ ἔκστασις τοῦ ἀ-
τέρμονος ἐκείνου ἔρωτος.

— Ναί, Ἀϊδά, δὲς ταχύνωμεν τὸν θάνα-
τον, ἡμεθα σύζυγοι! νυμφικὸς θάλαμος
καὶ παραπετάσματα. θὰ εἴναι δι' ἡμᾶς ἡ
γυμνὴ αὔτη γῆ. Αἱ θάναται ψυχαὶ μας δὲς
ἀγνισθῶσι ἐς ἀσπασμοῖς, ἵνα ἀνέλθωσι πλή-
ρεις ἔτι ἀγαλλιάσεως πρὸς τὸν Θεόν, δστις
εἴναι αὐτὸς δι "Ερως.

— Ναί, Ραδαμές, δι θάνατός μας θὰ ἔ-
ναι οὐράνιος, πραγύελος. θὰ ἔζουμοισιωθῶμεν
μὲ τοὺς Θεούς· τὴν ὑπερτάτην ταύτην εὐ-
δαιμονίχν δύο ἔρωμένων καρδιῶν, ἀνθρώπι-
νος ἴσχυς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀφαρπάσῃ.

Οἱ δύο σύζυγοι ἐνηγκαλίζοντο· τὸ παρ-
θενικὸν αἷμα ἀναφλεγόμενον ἐκ τῆς νεότη-

τος καὶ τοῦ ἔρωτος, ἐθέρμανε τὰς φλέβας
των· τὸ πρόσωπον ἀμφοτέρων ἡστραπτεν ἐκ
καλλονῆς ἀπεριγράπτου, ἰδεώδους· ἐπιλή-
σμονες παντὸς καὶ πάντων, αἱ ὕσταται ὥραι
τοῦ βίου των ἵσαν μόνον παρατεταμμένον
καὶ ἀτελεύτητον ἔρωτικὸν φίλημα.

IA'

"Η πόλις τῆς Μέμφιδος εὑρίσκετο εἰς πέν-
θος· περὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραώ, ἔνθα
εἶχεν ἐπιστρέψει δι βασιλεὺς μετὰ τῆς θυγα-
τρός του, οἱ κατοικοι προσέτρεχον ζητοῦν-
τες ἀγωνιώδως εἰδήσεις.

Τὶ λυπηρὸν συνέβαινεν εἰς τὸ ἀνάκτορον
ἐκεῖνο, ἀφοῦ εἰς πάντων τὰ πρόσωπα διε-
κρίνετο ἡ λύπη;

"Η Ἀμυνεὶς προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος
τῆς ζωῆς της· μυστηριώδες πάθος τὴν ὥθει
εἰς τὸν τάφον.

Ο Φαραώ τὰ πάντα μετεχειρίσθη, διπος
τῇ ἀποδώσει τὴν ύγειαν.

Παρακλήσεις καὶ θυσίαι εἰς τοὺς θεοὺς δι-
ετάχθησαν καθ' ὅλον τὸ κράτος, ἐνῷ Σο-
φοὶ καὶ Μάγοι καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἤρω-
τωντο, ἀλλ' εἰς μάτην.

Εἰς τῶν μάργων τούτων, δστις ἔχαιρε πε-
ρισσοτέραν ἐπιροήν μεταξὺ τῶν συναδέλ-
φων του, μόνος ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ τῷ Φα-
ραῷ, διτὶ τὸ πᾶν τετέλεσται διὰ τὴν θυγα-
τέρα του¹.

Μόλις ἐπὶ τῆς κένωσας τοῦ Ραδαμές ἐτέ-
θη δι πειρά τοῦ λιθοῦ, ἡ Ἀμυνεὶς ἡσθάνθη
ὅτι δὲν θὰ εἴη ἐπιζήση μετὰ τὸν θά-
νατον της· τοῦ ἐκείνου, δὲν δὲν ὥδυνθη
νὰ ἀπομεινάσῃ τὴν καρδίας της. Λιπό-
θυμος, ως ἡτού ἐν τῷ ναῷ, ὠδηγήθη εἰς τὸ
ἀνάκτορον, ἔνθα ἀνέλαθεν ὀλίγον, χωρὶς
ὅμως νὰ ἐλαττωθῇ ἡ λύπη ἐκείνη, ἡτις ἐ-
ξωτερικεύεται ἐφ' ὅλου τοῦ προσώπου.

Ο βασιλεὺς ἔζητησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ
ἀπὸ τὰς θήβας.

— Εἰς Μέμφιδα, ἐσκέπτετο, μακρὰν τοῦ
τόπου τῶν θιβερῶν ἀναμνήσεων, ἡ ψυχή
της θὰ κατεπραύνετο.

Καὶ ἐμηχανάθη διακεδάσσεις διὰ τὴν
θυγατέρα του, ἀλλὰ τὰ πάντα εἰς μάτην.
Απὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐμαρκάνετο, μέχρις
εὐ πέθανεν

Πρὶν δι ποθάνην ζητοῦσα συγγνώμην ὑπὸ²
τοῦ πατρός της, τῷ διηγήθη διτὶ εἴχε πίει
ἰσχυρὸν δηλητήριον ἵππομανές φίλτρον, δι-
πως δυνηθῇ ταχύτερον νὰ φύσῃ εἰς τὸν τά-
φον τοῦ Ραδαμές.

Η Ἀμυνεὶς, ἀφοῦ ἐβαλσαμώθη, ἐτάφη
εἰς τὴν μεγάλην Νεκρούπολιν, παρὰ τοὺς
πόδας τοῦ Λυσίκου μεγαλείου. Αὐτὴν ἡ ἰδία
ἐπειθύμησε νὰ ταφῇ ἐκεῖ, ἐνῷ ἀπεναντίας τὸ
πλεῖστον μέρος τῶν πλουσίων τῆς Μέμφι-
δος προτιμῶσι νὰ θάπτωνται εἰς τὸ γῆπε-

1. Τὰ θεάματα καὶ αἱ μαγεῖαι εἴναι ἀρχαίσταται παρ' Αἴγυπτοις. Η αὐτὴ Γραφή μᾶς διηγεῖται διτὶ οἱ σοφώτεροι μάγοι ἵσαν οἱ τῆς Αἴγυπτου, ἐν οἰς ὑπερεῖχεν δι Ιωάννης καὶ δι Μανδρέτης, οἵτινες ἔμενον πάντοτε παρὰ τῷ Φαραῷ.

2. Εξ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Αἴγυπτοι ἵσαν ξε-
κοινων αἷμα ἀναφλεγόμενον ἐκ τῆς νεότη-

δον τῆς Ἀθήνου, ως προσφιλέστερον τῷ
θεῷ Ἀπεδεῖ.

Τὸ διαταχθὲν ὑπὸ τοῦ Φαραώ πένθος,
διὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρός του, διήρ-
κεσε μῆνας τινὰς καὶ ἡ θλίψις τοῦ βασιλέως
ὑπῆρξε μεγάλη.

I. S. M.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Διηγημα GASTON CERFEBER

Πρὸ δεκαπέντε ἑτῶν, ὅτε ἀκόμη ἔζη δι πάππος μου, τὸ πανεπιστήμιον ἦτο ἄνω κατώ τοῦ οὐδέποτε εἶχε γείνη τοσοῦτος πάτα-
γος περὶ μεταρρυθμίσεων, περὶ μεταβολῆς προγραμμάτων, περὶ ριζικῆς ἀναδιοργανώ-
σεως ὅλων ἐν γένει τῶν ἐπιστημῶν.

Ο πάππος μου ἐπέδοκιμαζε τὰς ἀνακα-
νίσεις ταύτας, σείων τὴν λευκὴν κεφαλήν
του, ἐνῷ μήτηρ μου, διατί θαυμάζεις τὰς
νέας αὐτὰς μεταρρυθμίσεις καὶ νομίζεις,
ὅτι εἴναι καλὸν νὰ ἐπιβαρύνουν μὲ τόσα
πολλὰ πράγματα τὸ παιδία μας. Γνωρίζω
ὅτι ἀλλοτε οἱ νέοι

ἀφ' ὅσα γνωρίζεις, ἀφ' ὅσα διαποδεῖς, ἀφ' ὅσα διαποδεῖται τὸ παιδίον σου τοῦ θεραπευτού
τὰς φυσικὰς ἐπιθυμίας την ιατρική την Ιαπωνίαν με τοῦ Βασιλεού την πατέρα
δὲν σὲ ἡμόρδισαν ὅμως αἱ ἀλειφένες αὐτοῦ νὰ ζησητες πλήρης ύγειας καὶ νὰ ἀπολαύσῃς
πᾶν δι πεθύμησες κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς σου.

— Εἴναι ἀληθές δι τι λέγεις, κόρη μου,
ἀλλ' εἰς τὴν ὥραιάν σου λογικήν θὰ ἀπαν-
τήσω, διτὶ πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπὸ δψιν
τὰς ἐποχὰς. Δέν διμιώ, πιστευσέ με, περὶ
ἐποχῆς ἀπομεμαρυσμένης τῆς ιδικῆς μας,
ἀλλὰ περὶ τῶν περιστατικῶν, τὰ διποια
γεννηταὶ τις, περὶ τῶν περιπετειῶν, ἐν μέσῳ
τῶν διποιῶν ἀναπτύσσεται, περὶ τῆς εὐτυ-
χίας ἢ δυστυχίας, ἡτις περιστοιχίζει τὴν
νεότητά μας. Ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐργασία
συνεχής καὶ ἐπίπονος δὲν εἴναι ἀκατάληλος
διὰ τοὺς σπουδάζοντας, ἀλλ' ἐν καιρῷ πο-
λέμου, διτὶ τὰ πνεύματα εἴναι ἐξηρεθισμένα,
διτὶ ἀναπτύσσεται τις ταχέως καὶ ἡλικού-
ται προώρως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Σχετι-
κῶς μὲ τὴν παρούσαν συζήτησιν θὰ σᾶς
διηγηθῶ, προσέθηκεν δι πάππος μου, πα-
λαιόις ιστορίαις εἰς ἔξεινων, αἵτινες διατη-
ροῦνται ζωηραὶ ἐν τῇ μηνή μη καὶ ἡ διποια
ἔλαθε χώραν, διτὶ κατεπάχθην εἰς τὴν πρώ-
την ταξιν τοῦ Γυμνασίου

Καὶ σύρων με μεταξὺ τῶν γονάτων του,
ξεγκολούθησεν:

— Εγεννήθην μικρὸν πρὸ τοῦ αἰῶνος
τούτου. Η οἰκογένειά μου περιωρισμένη εἰς
τὴν ἐπαρχίαν καὶ μένει πνέουσα κατὰ τοῦ
αὐτοκράτορος, μὲ ἀνέθρεψε μακρὰν τοῦ θο-
οῖσιν τῆς πατέρης.